

TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

GILLETTE-ÖSZTÖN

Irány

AZ ELME TÍZ SZOBÁJA

Van egy ház, amelyben mindannyian lakunk, anélkül hogy valaha is választottuk volna.

Nincs címe. Egyetlen térképen sem szerepel. Mégis jobban ismerjük bármely helynél, ahol valaha igazán éltünk. Odabent tíz ajtó van.

Némelyiket minden nap kinyitjuk, észre sem véve.

Másokat zárva tartunk, és úgy teszünk, mintha semmi közünk nem volna hozzájuk.

Aztán vannak szobák, amelyeket nem mi építettünk, mégis valahogy ugyanúgy magunkban hordozzuk őket. Ez nem elmélet.

Nem egy pszichológiai kézikönyv, amely a polcon porosodik.

Egy férfi beszámolója, aki egyenként végigjárta ezt a tíz szobát, gyakran anélkül, hogy tudta volna, hol van, és aki most, néhány évvel többel a vállán, megpróbálja pontosan úgy leírni őket, ahogyan megélte.

Tíz ajtó.

Mindent kinyitottam.

Némelyiket kíváncsian.

Némelyiket vonakodva.

Némelyiket csak akkor, amikor már túl késő volt visszafordulni.

Ha ezek a szobák ismerősnek tűnnek, nem azért van, mert az én történetemet mesélik el.

Hanem azért, mert valahol mélyen a tiédet is elmesélik.

Ferdinando

ÖSZTÖN – Irány

Valahányszor eljött a pillanat, egy útkereszteződésben találtam magam.

Az elme hallgatott.

Semmi logika.

Semmi számítás.

Semmi stratégia.

Csak a test.

Egy enyhe dőlés balra.

Mint egy levél, amely követi a szelet, és nem tudja, hol ér földet.

Megtanultam, hogy az ösztön egy ősi tájról érkezik.

Régebbi a szavaknál.

Régebbi a félelmeknél, amelyeket megtanultunk hordozni.

Már ott volt.

Az iskola előtt.

A nevelés előtt.

A jellem előtt.

Az ösztön a házunk első lakója.

Az, aki akkor is fizeti a lakbért, amikor elfelejtjük, hogy létezik.

Nem beszél.

Mutat.

Nem magyaráz.

Elkísér.

Az életemet megváltoztató döntések közül sok így született.

Bizonyíték nélkül.

Garancia nélkül.

Tanúk nélkül.

Egy érzés.

Semmi több.

Mégis, visszatekintve látom, hogy elég volt.

Mert az ösztön nem ismeri a jövőt.

A mi igazságunkat ismeri – azt az igazságot, amelyet az ész talán évekig próbál elérni, miközben a test már tudta.

És amikor igazán hallgatunk rá, abbahagyjuk a kérdezést, hová vezet az út.

Elindulunk.

Nem az a baj, amikor az ösztön téved.

Az a baj, amikor úgy teszünk, mintha sosem hallottuk volna.

Mert akkor elkezdünk keresni valaki mást, aki a felelősségünket viselje.

Egy szülőt.

Egy tanárt.

Egy főnököt.

Egy kormányt.

Egy sorsot.

Ha nem vagyunk hajlandók meghallgatni, amit már tudunk, mindig találunk valaki mást, akit hibáztathatunk.

Ilyen az emberiség.

Szinte mindig kész inkább elárulni önmagát, mint döntést hozni.

Ferdinando